

Csini, a nagyravágyó kiscsiga

Wilhelm Ottó

/ Avagy: Celebnek lenni kockázatos.../

Puhi, a csiga mama együtt hűsölt kislányáva, l Csinivel egy korhadt fa árnyékában. Itt élhettek volna boldogan, mert széltől védett, csendes volt a környék. Bőven találtak mohát, gombát és a dohosságot is megszokták. Itt a nyugalom és békesség fészke találtak. De Csinivel mindent kritizált. Nem a csendre vágyott, hanem a nyüzsgésre és tánczenére; nem szerette az árnyéket, mert ő fényre és sikerre törekedett volna. Nem segített takarítani, rendet rakni, nem törekedett a tisztaságra és eszébe sem jutott barátkozni, az idősebbekkel társalogni. Folyton magát pimperlizte, szépítgette és csak a saját sikereit szajkózta. Ha arra repült egy szúnyog: arcára mosolyt erőltetett, ajkait rúzsozta és körmeit csak azért nem lakkozta, mert az hiányzott a hasalján. Próbált volna ő énekelni is, de csak szabad füllel nem is hallható rezgések hagyták el a torkát. Mivel állandóan a divat és pletyka lapokat bújta, meg is bukott az iskolában. Puhi mama csak sopánkodott, jajveszékelt: mi lesz belőled kislányom? Még egy alga levest sem tudsz megfőzni, nem, hogy virágpollen pudingot! Édesapád már be se jön, kint alszik a fa odvában, mert nem szeret vitatkozni és elégedetlenkedni veled. Mikor tanulsz meg fészket rakni, friss vizet hozni, tisztálkodni? Ha így folytatod: beteg leszel és szenvedni fogsz!

Csini azonban nem törődött az aggodalmakkal, tanácsokkal, inkább a feltűnést kereste. Tulipán sziromból sokszínű szoknyát fércelt össze, fejére kalapként gyöngyvirág kelyhet biggyesztett és próbált volna kecsesen lépkedni, de persze lábak nélkül ez sem sikerült. Sebaj- gondolta magában, én akkor is csinos vagyok és a sok trampli meztelen csiga csak ámulni fog, ha jönnek értem a szépségverseny szervezői. Nem fogom a szépségemet, fiatalságomat elpazarolni itt, az erdő szélén a sok slampos giliszta, lopós egér és bűzös görény társaságában! Én akkor is a városba megyek, csinos és elegáns leszek, fogadom az udvarlók bókjait és nem törődök az irigyeimmel. Mindenki engem irigyel majd, mert sikeres leszek és elegáns helyeken, fogadásokon forgolódom, ahogy azt a tv-ben látni. Kaviárt eszek és pezsgőt iszok és külföldre járok nyaralni...

Csini ezek után hátat fordított anyukájának, kibújt a bokor aljához, hogy szem előtt legyen, ha majd rá talál a szerencse. Hamarosan lépteget hallott és emberek beszélgetését és azok egyre közeledtek! Izgalmában a szarvait visszahúzta, mély levegőt vett és a hasát is behúzta, hogy karcsúbbnak lássák. Oda is ért két idősebb férfi, akik kosarat tartottak a bal karjukban és a jobb kezükkel szorgosan gyűjtögettek valamit. Csini már beleszédült az izgalomba, nyújtózkodott, ácsingózott és legszívesebben kiáltozott volna:” itt vagyok, vigyetek magatokkal, mindegy, hogy hová! „

Akkor végre gyengéd ujjakkal fogták meg Csinit, közben meg is dicsérték: „milyen formás kis csiga –biga vagy. Te leszel a gyűjteményünk díszjele.” Aztán oda helyezték még számos más társa közé. A kosarat finoman lóbálták, míg a cserjésben tovább gyűjtöttek belőlük. Nagy volt a nyüzsgés a kosárban, mindenki a felszínre törekedett, senki sem akarta tartani a házában a másikat. Csini is fészkelődött, mórlikálta magát, méregette a többieket és nagyon meg volt elégedve külsejével, alakjával. „ Sokan leszünk a szépségversenyen, talán akad majd hozzám hasonló, de én meg mutatom, mire vagyok képes, akkor is én leszek az első!” Aztán sokáig utaztak a nagy autó sötét rakterében, mert még aludni is tudtak. „Biztosan a városba megyünk, hiszen hosszú az út.” gondolta a csigalány. Mikor az autó megállt, a raktér ajtaja hamarosan kivágódott és szörnyen hangos, nyüzsgő téren találták magukat. Sürgő forgó emberek ládára helyezték a csigákat és hosszú asztalokon állították ki, hogy szemre vételezhessék őket. Hamarosan szép ruhájú, illatos hölgyek kezdték válogatni a csigákat és nem fukarkodtak a dicsérő szavakkal. „ Ez ám a választék! De szép az áru! Ez igen, fognak nekik örülni otthon!” – hallatszott jobbról is és balról is.

Csini hamarosan egy puhán bélelt kosárban találta magát és rövid utazásban lett része. Körös- körül csillogó kirakatok villogtak, fess férfiak, divatosan öltözött, napernyős dámák sétáltak, drága, krómozott lökhárítójú luxusautók túlkölte az utcán. Aztán egy tiszta, illatos helyiségben találta magát. Lány tánczene szólt, a hölgyek halkán beszélgettek és a csigákat Csinivel együtt a kályhán terpeszkedő, forró vizet tartalmazó edénybe dobták. Csini semmit sem értett az egészről....

Wilhelm Ottó

A hangya és a kiselefánt

/Felnőtteknek: Magyarország és a gigászok viszonya./

Ahogy kelt a Nap és cirógató sugaraival melengette a fákat, bokrokat, úgy ébredtek a hangyaboly lakói is. Eddig összebújtak, néhányan még horkoltak is, de a kíváncsiság és éhség már sokuknál fokozta a serénységet. A kapuőrök megnyitották a kijáratokat és a felderítők elvégezték a reggeli tornájukat, aztán szanaszét indultak élelmet kutatni. Egy kis szimatolás, néhány nyújtózkodás után fürgén kapkodták lábaikat.

Onnó, az egyik felderítő is elindult a vadcsapás irányába és fürgén kerülgette a füvek és cserjék töveit. Néha megnyalt egy-egy harmatcseppet, így oltotta szomját. Cserkészése közben egyszer csak egyre erőteljesebb remegést érzett talpai alatt, valamint szuszogást, közeledő trombitálásokat is. Ebből már tudta, hogy az elefántcsorda vonul hajnali italozásra a közeli folyóhoz. Gyorsan megfordult, és rohant vissza a méteres hangyavárhoz, hogy ő is mentse a hangyatojásokat a mélybe, a járatok legaljába.

Sasa, a legifjabb elefánt még csak néhány hónaposan kajláskodott anyja mellett. Nem szeretett sorban vonulni a többiekkel, mert unalmasnak vélte a szabályos lépkedést. Utat törni a bozótban, megriasztani a majmokat, ráfújni a lepkékre, ormányával leverni a madárfészkeket: ez ám az igazi kaland! Az elefántokat úgy sem tudja legyőzni senki, és élvezte a vadon állatainak félelmét, menekülését. És lám! Tőle balra észrevett egy furcsa kupacot, egy vöröses színű, földtúráshoz hasonlító képződményt. Ahogy közeledett, látta a tetején a parányi hangyákat amint kétségbeesve rohangásznak, integetnek tiltakozva, menekülve.

Sasa jókedvre derült. „Most megtáncoltatom őket” gondolta. „Ez jó vicc lesz!” és ormányával odacsapott a hangyaboly közepébe! No, lett is erre sivalkodás, sikítozás, óriási porfelhő! „Jól megmutattam nekik. Az elefántnál nincs erősebb és bátrabb” gondolta. Szállt a por ezerfelé és vele a hangyák is. Jutott bőven a bokrokra, fűre, falevelekre, de Sasa ormányára, szemhéjára és óriási füleire is.

Onnó épp a szertelen kiselefánt bal szemhéján találta magát. Gyorsan megkapaszkodott az egyik szempilláján és remegve, riadtan nézett körül. Észrevette még társait is a közelben, akik dermedten, mozdulatlanul várakoztak és haboztak: mi tévők legyenek? Onnó nem vesztette el a fejét. Igaz, hogy a bánat a lakhelyük romjai miatt és a szomorúság a barátainak elvesztése okán is megzavarta, de gyorsan magához tért. „Miért tette ezt a kiselefánt? Mi nem bántottuk őt! Sok hangyát elpusztított, több hónapos munkánkat tönkre tett és még a nyugal munkát is elrabolta. Csak azért, mert mi kicsik vagyunk, erőnk sincs, testünk sincs oly hatalmas, mint az övé? Mire jó ez az értelmetlen erőszak?” Mérgében megcsípte a kiselefánt szemét.

Sasa erre kínjában megrázta a fejét és felbődült. Ekkor Onnó odakiáltott a többi hangyának: „Ti, akik az orrlyukába kerülnétek, másszatok beljebb és csípjétek meg az orrjáratát belülről. Ti pedig, akik a fülére szálltatok, másszatok be egészen a dobhártyájáig és ott karmoljátok, csípjétek ezt a gonosz szörnyeteget. Mi addig a szemét csipkedjük, hogy tanulja meg egy életre: senkinek sem szabad ártani, senkit sem szabad bántani ok nélkül!” Sasa ismét felbődült a sok kellemetlenségtől: orrát, szemét marták, a fülében pedig éktelenül lármáztak a hangyák. Először megijedt, aztán dühös lett, végül teljesen összezavarodott. Kínjában trombitált, fejét rázta, toporgott, végül még egy fának is nekirohant izgalmában.

Anyja, aki mindent látott, odament hozzá, hogy segítsen és megmagyarázza, miért történt vele mindez. „Hibáztál” mondta Sasa mamája. „Megérdemelted a leckét. Aki kárt okoz másnak, az kártékony és ártalmas. Azt előbb-utóbb mindenki elkerüli, nem lesznek barátai és senki sem tudja szeretni. Magadra maradsz ellenségek között, ha így folytatod! Pedig egymásra vagyunk utalva mind, akik élünk. A hangya bár kicsi, de szorgalmas, hasznos, ráadásul okos is, ami segít legyőzni a borzalmasan erőseket. Te is megjártad, hát okulj belőle!”

Végül így szólt: „Gyere, menjünk a folyóhoz és mossuk meg az ormányod, szemed és füleid. Hátha így megszabadulsz félelmetes ellenfeleidtől.”

Till, a réti sas

Wilhelm Ottó

/ avagy: Az önteltség bajba sodorhat./

Till, a rétisas a jegenyefa tetején fészkel. Lusta báránfelhők úsztak az égen, melyek néha árnyékot vetettek a környékre. A jegenyefa levelei finoman reszkettek, néhány száraz gally is megreccsent, a fészek is néha megremegett. Till megérezte, hogy hamarosan bealkonyul, ezért felállt, kinyújtotta szárnyait, majd néhány suhintás után elrugaszkodott és lomhán szárnyalni kezdett. Kiterjesztett szárnyai alatt még egy kisbirka is elfért volna! Felfelé kanalizott és közben hallotta a tollak surranásait is. Kisvártatva megelégelte az emelkedést és kifeszített szárnyaival vitorlásként fogta be a szellőt. Büszkén nézett körül birodalmán: az erdőszélen és a messze nyújtózó réten. Száz méteren belül akár néhány centis mozgó állatot is észre tudna venni! De most senki sem mozdult...Egy darabig önelégülten gyönyörködött a mező virágai fölött suhanó árnyékában, de egyre éhesebb és türelmetlenebb lett. Seholy egy surranó egér, mozgolódó földhányás egy pocokkal, vagy egy riadó nyúlfióka, akikre lecsaphatott volna. Az árnyak egyre hosszabbodtak, az esti szellő is egyre inkább meglapult, gyengült, a felhők is tohonyábban mocoogtak. Csak nem fogok szégyenszemre éhesen hazarepülni én, a mező fejedelme, a rókák réme, a galambok veszedelme? Erős vagyok, ügyes és bátor; olyan nincs, hogy füvet legeljek, vagy makkot csipegessék, mint a malacok! Még elhullott őzet se látok, még egy csúfondáros patkánytetemet sem, amivel éhségemet csillapíthatnám. Eső is régen hullott, így giliszták sem tekeregnek a sárban..

Egyre nagyobb köröket röpült és már kezdett elfáradni, amikor a falu széléhez ért. Az ám, jutott eszébe! Egy hete is erre vadásztam és elraboltam egy kiskacsát. Milyen finom falat volt! Igaz, rohant felém néhány csaholó eb, de semmi esélyük nincs az én gyorsaságomhoz képest. Ugassanak csak, morogjanak csak, mit bánom én, de félni nem fogok! Nekem nem parancsol senki! Till egyre közelebb repült a kapirgáló kiscsirkék felé. Néhány hetesek lehettek, oktondiak, figyelmetlenek és gyanútlanul kapirgáltak az árok szélén. Hát keressétek csak a magvakat, csipegessétek csak a szemétdombra került hulladékot, velem szemben esélyetek sincs. Fölétek repülök, összekapom a szárnyaimat és úgy zuhanok rátok, mint a kő!

Már éppen egy fürgén fötrő kiscsirke fölé ért, már majdnem zuhanó röpülésbe kezdett, amikor zizegő-zümmögő, egyre erősödő zajra lett figyelmes. Ez nagyon furcsa, ilyet még soha, de soha nem hallott. Ráadásul egyre közeledett, egyre fenyegetőbben zakatolt! Mi lehet ez? Ki mer engem megzavarni?! Én nem ijedek meg az árnyékomtól! Engem nem lehet megfélemlíteni! De a kert fái közül egyszerre csak megpillantott egy furcsa, fekete, forgó szárnyakat használó, vijjogó valamit, ami egyenesen feléje tartott. Nem volt annak sem szeme, sem tolla, se csőre, se karma, nem is lélegzett, nem is nézett, de süvítve, mint a golyó célba vette Tillt, a réti sast, a rettenthetetlen hős és bátor ragadozót. Hirtelen felfogta, hogy nincs esélye evvel a szörnyel szemben harcolni. Elszántsága, éhsége, bátorsága elillant, tervét, áldozatát elfeledte, mert rájött: már a saját életéért kell harcolnia! Nincs kímélet, nincs kecmec, nincs az ellenfélben semmi szánalom, vagy könyörület: csak száguldott feléje kitartóan, iránytévesztés, taktikázás nélkül. Till ilyet még életében nem észlelt. Úgy nevelték és hozzá is szokott: mindenki tőle fél, tőle menekül, előle bújik és válogathat az áldozatai közt. A helyzet most megfordult. Most ő lett a kiszemelt, a célszemély. Till tehát megfordult és teljes erejéből felfelé szárnyalt. A zümmögő szörnyeteg ekkorra már olyan közel került hozzá, hogy súrolta a fark tollait és azt jól meg is gyepálta. Fájt, persze fájt a tollcibálás, de nagyobb baj származott abból, hogy sokat veszített repülésének irányíthatóságából. Innentől kezdve cikk- cakkosan, bukdácsolva repült és ez megrémítette. De most csak az ösztönös menekülés és rémület uralta mozdulatait, kötötte le figyelmét. Szíve száguldó üzemmódba kapcsol, iszonyú tempót diktált szárnyainak és minden gondolatát a fészkebe jutás irányította. Egy darabig hallotta még a propelleres szörnyeteg zúgó hangját, néha még a felkevert levegő fújó szele is elérte, de szerencsére 4-5 perc után a zümmögés és légáramlás is csökkent.

Till nem mert visszanézni, csak bukdácsol, menekült, küzdött az életéért. Ezért nem láthatta Márkot, aki a távirányítójával visszaparancsolta a drónt és jobb keze mutatóujjával megfenyegette a póruul járt rablót, aki fel nem foghatta ki és miféle hatalom űzött gúnyt belőle.